

LAUREN NORTH
A LÁNYOD VAGYOK

LAUREN NORTH

A
LÁNYOD
VAGYOK

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
She Says She's My Daughter

Copyright © Lauren North, 2023
First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd trading
as Bookouture.

Hungarian translation © Szieberth Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
SZIEBERTH ÁDÁM

ISBN 978 615 104 028 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

Borító és belv nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2025
Felelős vezető Tóth Zoltán ügyvezető igazgató

Mielőtt elolvassák ezt a történetet – az én történetemet –, három dolgot tudniuk kell:

- 1. Egyedül én tudom, mi történt valójában Abigaillel tizennégy éve, és egyedül én tudom azt is, hogy miért jött vissza, amikor visszajött.*
- 2. Semmi sem volt véletlen. Szántsándékkal tettem mindazt, amit tettem.*
- 3. Soha, egyetlen percig sem akartam, hogy a történetekből bármi is megtörténjen.*

Ha úgy gondolják, hogy az utóbbi két állítás ellentmond egymásnak, és valóban zavart az elmém, ahogy egyes lapok állítják, lapozzanak! Olvassanak tovább, olvassanak el minden egyes szót, és a végén meg fogják látni, csakúgy, mint én, hogy az, amit tudni vélünk, amit hiszünk, egy pillanat alatt a feje tetejére állhat.

1. FEJEZET

S A R A H

Péntek, 05:00

Felriadok. A szemem kipattan, a lélegzetem elakad. A gyomromban szétáradt melegség egy csodálatos, gyönyörteljes másodpercig még velem marad, majd elillan. Szétfújja, elsöpri a minden porcikámat átjáró, dübörgő valóság, mint a homokszemeket a szél.

Szorít a mellkasom. Üresen kongó, tompa fájdalmat érzek, miközben levegőért kapkodok.

Tizenhárom év, tíz hónap és kilenc nap.

Ezt elismétlem magamban még háromszor. Tizenhárom éve, tíz hónapja és kilenc napja láttam utoljára Abigailt. Az én gyönyörű, borzas, barna hajú, huncut mosolyú kislányomat.

Eleinte még az órákat számoltam.

Három.

Tíz.

Huszonnégy.

Negyvennyolc.

Hetvenkettő.

És így tovább, miközben vártuk a hírt, amely sosem érkezett meg. A szavakat, amelyek soha nem hangzottak el.

Megtalálták. Épségben. Biztonságban van.

A fájdalom most úgy nyilall belém, mintha tört döfnének a szívembe. Már-már elhatalmasodik rajtam, de összeszorítom a fogamat, és visszatuszkolom a dobozába. Ez persze nincs így: ver-

gődik, mint a kisgyerek, amikor be akarják szíjazni a babakocsiba. De én erősebb vagyok ennél a fájdalomnál, és ma sem hagyom, hogy ő győzzön.

Lerúgom magamról a takarót, és belebújok a tegnap ledobott farmerembe, majd az ősrégi, zöld pulcsimba. Már igencsak ki-nyúlt, de nem tudom rászánni magam, hogy kidobjam, mert jó meleg, és a szívemhez nőtt. Este, ha lehunyom a szemem, mindig szuggerálok az álmot, hogy jöjjön már. Epedve vágyom rá, hogy viszontlássam Abigailt, és újra átélhessem azt a pillanatot, de ha ez megtörténik, sokkal nehezebb a következő nap.

Menekülj! – súgja a belső hang. Igen, muszáj kimozdulnom.

– Barley! – suttogom az éjjeliszekrényen álló digitális órára pillantva. Még csak öt múlt pár perccel.

Az ágy végében fekvő kutya hegyezi a hosszú, lelógó fülét, de nem mozdul.

– Barley! – ismétlem.

Fülsértő a suttogásom a síri csöndben. Még a bojler sem zúg, Michael pedig csak nyolckor fog előbújni a hálósobánkból, amely immár csak az övé, vagy legalábbis nagyon úgy tűnik. Rebecca viszont egy órán belül fönt lesz, mert idő kell ahhoz, hogy pont olyan legyen a haja, amilyennek lennie kell, és a szövegét is gyakorolni akarja, mielőtt Michael elviszi az iskolába, mert ma is próbálják a színdarabot. A lányom tizenöt éves, jövőre teszi le a kisérettségét.

Daniel pedig akkor mászik ki az ágyból, amikor kedve tartja. Próbálok felidézni, hogy van-e ma előadása, de az órarendje folyton változik, vagy talán csak ő mond mindig mást, ha kérdezem. Informatikát tanul a helyi egyetemen, és dolgozik is egy kocsmában, úgyhogy változatos időpontokban jár haza. Van, amikor napokig nem látom.

Fáj, hogy nem osztja meg velem a házon kívüli életét: nem értesülök a kapcsolatairól, nem ismerem a barátait. Rebeccáról még tudom, mikor hova megy, a húszéves fiamról viszont nem, és értem, hogy ez így normális, de azért fáj. Visszasírom a régi szép

időket, amikor Daniel még töviről hegyire elmesélte a napját, és tudtam, melyik a kedvenc tantárgya, üldögélt velem az ágyon, és mutogatta a rajzait. Hol egy madáron akadt meg a szeme, hol egy macska tetszett meg neki, és már készült is a skicc...

Elhessegetem a komor gondolatokat, és Barley-hoz fordulok.

– Tudom, hogy korán van még – mondom, mire a kutyám kinyújtja a két mellső mancsát, de a szemét nem hajlandó kinyitni. A félhomályban barnás árnyalatot ölt a puha, sárgabarackszínű bundája. – Sétafika!

Barley erre már életre kel, mintha ösztökével böknék oldalba. Megpördül a tengelye körül, majd leugrik, vagy inkább lebucskázik az ágyról, és előbb ér az ajtóhoz, mint én.

Egy, kettő, három, négy... Az én higanymozgású kiskutyám hol az egyik, hol a másik bokámhoz dörgölőzik, miközben a folyosón megtett lépéseimet, majd a lépcsőfokokat számlálva eljutok a konyháig. Onnan a kis előtérbe vezet az utam, ahol a kinti cipőket tartjuk. A végeredmény ötvenöt.

A számolással töltöm ki a síri csöndeket, és tartom kordában a gondolatokat, amelyeken nem merek elmélázni. Ma vajon hány lépést, hány hosszabb-rövidebb időintervallumot, hány fürdőszobacsempét fogok összeszámolni? Van, amikor segít ez az abszurd pótcselekvés, van, amikor nem, de ha segít, ha nem, a szokásom má vált.

Mire kilépek a hátsó ajtón a sötétbe, már lezárult az agyam lezárandó rekesze. Hideg tavaszi fuvallat söpör végig a kies essexi tájon. Végre veszek egy nagy levegőt, és már érzem magamban az erőt, hogy szembenézzek bármivel, amit hozhat a mai nap.

Milyen szánnivaló, nevetséges gondolatnak tűnik ez így utólag! Hiszen arra, ami várt rám, száz emberöltő sem készíthetett volna fel.

2. FEJEZET

ABI

Péntek, 14:00

Abi megmarkolja a betonlépcső sötétkék korlátját, és félúton, azaz a négy fok közül a másodikon megáll. Az új életébe, az *igazi* életébe vezet ez a rövid lépcső. A háta mögött hömpölyög a forgalom: dübörögnek az egymást előzgető, sávról sávra cikázó autók, motorok, emeletes buszok, furgonok, fekete taxik. Monoton duruzsolássá olvad össze a sokféle hangfekvésű berregés.

Abi fellép a harmadikokra, majd megáll. Mintha kinőtt volna a földből egy téglafal, vagy egy hét lakatra zárt ajtó, úgy tornyosul előtte az, amire készül. Pedig a segítőtársa úgy adta elő, mintha gyerekjáték lenne az egész, hiszen ő ezt érdemli, itt a helye, ide tartozik, és pont! Szeretné is hinni, hogy így van, de ha az igazi élete még előtte áll, akkor mi a helyzet a múltjával? Ha nem az, akinek eddig hitte magát, akkor kicsoda?

Fagyos fuvallat csap az arcába, és libbenti fel a hullámos, barna haját, amely szétilálva omlik a kis hátizsákjára. A metsző, hideg szél a laza szövetű, kötött pulóverén is áthatol, és meg sem áll az agyáig. Olyan játszi könnyedséggel fújja el az ágaskodó kérdőjeleket, mint a járdán heverő, üres csipszeszacskót.

Abi megborzong, majd megmozgatja a lábujjait az egykor fehér edzőcipőben. Eszébe jut, hogy már ki tudja, mióta hordja ezt a csukát. A szőke időjósno, akit a parányi tévé szemcsés képernyőjén látott reggel, a szállodában, azt mondta, hogy a mostani

a leghidegebb tavasz Angliában, amióta jegyzik az adatokat. Ez teljesen hihetően hangzik. Abi nem is érti, miért nem adott a segítőtársa egy kabátot.

Szorosabbra húzza a hátizsák szíját, és merőn nézi az üvegajtót, meg az ajtó fölötti téglafalra csavarozott, ezüstszínű betűket: *Bethnal Green-i Rendőrkapitányság.*

Most, vagy soha! Nem morfondírozhat tovább, hogy tényleg ezt akarja-e! A pénze elfogyott, így elfogytak az opciói is.

Abi megteszi az utolsó lépést, és belöki az üvegajtót, amely – *huss!* – már be is csukódik mögötte, kizárva a szelet és a forgalom zaját. Abi ujjait bizsergeti az üres előtér hirtelen jött melege.

Kétoldalt a fal teljes hosszában húzódó fémrúdhoz csavarozott, kék, műanyag székek sorakoznak. A jó magas recepcióspulton, amely a folyosó végén várja Abit, nincs sem toll, sem prospektus. Nincs semmi, amit egy túlfűtött pillanatban fel lehetne kapni, és hozzá lehetne vágni valakihez.

Abi valami mozgást észlel, majd nyikordul egy szék, és a felálló ügyeletes rendőr megköszörüli a torkát. A gyérülő haja már ősz, a szélrózsza minden irányába mutató, kunkori pofaszakállá viszont itt-ott még vöröses, vagy inkább narancssárgás. Az inggal-
lérja pedig hófehérnek hat, mert nagyon éles a kontraszt a fekete zubbannyal.

– Jó napot kívánok! – szólal meg mély, reszelős hangon az ügyeletes. – Miben segíthetek?

Abin puskagolyóként hatol át a félelem, és lefagy az egész teste. Megint mozdíthatatlan ajtó tornyosul a tüdeje, a szíve, az esze előtt, és valahol legbelül, a lelke mélyén, megszólal a vészcsengő.

Biztos vagy te ebben?

De a furcsa érzés máris elillan, és Abi, bár remeg a lába, lépeget tovább a pult felé. Közben sűrűn mondogatja magában, hogy ha biztos a dolgában, ha nem, ez az élete. *Az igazi élete.*

A rendőr rávillant egy jól begyakorolt, barátságos, de távolságtartó, hivatalos mosolyt. Abiben felmerül a kérdés, vajon hány év

alatt csiszolta tökélyre? Hány áldozatot, tettest és mezei állampolgárt kellett üdvözölnie ahhoz, hogy ilyen jól menjen?

– Óhajt valamit? – szólal meg ismét a rendőr, és felvonja a poszszakállá színében pompázó szemöldökét.

Nincs már pénz, nincs más opció! – emlékezteti magát Abi.

Feltolulnak a szavak, amelyeket már elmondott vagy számszor a szállodában, a rozsdás keretű tükör előtt, ám még most is kockogtatják a fogait, mintha fémdarabok lennének. Akadozva indul, de aztán villámgyorsan kiszalad a száján a rövid mondat, mintha spanyolul beszélne, ahogy szokott:

– Én... én Abigail Wick vagyok.

Csönd telepszik rájuk. Az a fajta döbrent csönd, amelyet nem űzhetnek el, nem tölthetnek ki szavak.

Az ügyeletes eltátja a száját, és elkerekedik a szeme. Abinek eszébe jut, hogy talán a karja is libabőrös lett, akárcsak az övé. Mintha hangyák másznának rajta...

Abi azon töpreng a hosszúra nyúlt csöndben, vajon mennyi időnek kell eltelnie ahhoz, hogy ne verjen szaporán a szíve, és ne akadjon el a lélegzete, ha kimondja a saját nevét?

Helló, Jane Smith vagyok, Elizabeth Jones vagyok, Katy Tomlin vagyok, Abigail Wick vagyok! Ez is csak egy név, nem igaz? Hát persze hogy nem. Hiszen az ő nevét, azaz őt ismeri ország-világ, és ha először mondja ki egy másik ember előtt, az olyan, mintha ledobná minden bombák királyát.

A rendőr köhint egyet, majd így szól:

– Tessék?

– A nevem...

Abi lelassít. Tudja, hogy vigyáznia kell, nehogy elárulja az akcentusa, és szépen, tisztán kell ejtenie a szavakat. Még mindig ugyanúgy retteg, de egy kicsit azért élvezi a hatást. Tetszik neki, hogy a rendőr döbrenten mered rá, mint aki nem hisz a fülének – vagy csak késlelteti a detonációt, amely óhatatlanul bekövetkezik, ha felfogja, amit hallott.

– Abigail Rose Wick vagyok, Sarah és Michael Wick lánya. Tizennégy éve tűntem el.

Hevesen kalapál a szíve. „Belégzés, pislogás, kilégzés! És ne fordítsd el a fejed!” – okította a segítőtársa, akinek az arca most megjelenik előtte. Beszéd közben furán csillogott a sötét szeme. Vajon mit tükrözhetett az a szempár? Kétségbeesést, szeretetet, félelmet? De bármi is volt az, hamar megjelent Abi szemében is. A társa többször is elismételt mindent, és neki is utána kellett mondania a hallottakat.

„Meg tudod csinálni! Muszáj megcsinálnod! Nemcsak magadért vagy értem, hanem értük is, a családotért! Úgy csináld, hogy higgyenek neked!”

Az ügyeletes tésztaszínű arca valósággal lángra gyúl, és Abi szinte látja a pult alatt matató ujját, amely megböki a gombot, és valahol bent, az épület gyomrában, már villog is a néma riasztás: „Erősítést kérek a recepciópulthoz!”

Abi hátrafordul, és vet egy pillantást az üvegajtóra. Vajon az is bezáródik ugyanarra a gombnyomásra? Lehet, hogy csapdába esett?

Persze ez hülyeség. A sok akciófilm az oka, hogy ilyen srófra jár az agya. Azok a filmek nagyon beindítják ám egy magányos gyerek képzeletét! Caroline a hibás, az anyja, ha nevezheti még így a szőke amerikai nőt, aki annak a porfészeknek a külvárosában éldegélt, és Jhon, a férje folyton üzleti úton volt, vagy ki tudja, hol. Szóval Caroline mohón falta a nyolcvanas-kilencvenes évek gagyi filmjeit és sorozatait. Számtalanszor megnézte például a *Halálos fegyvert*, a *Beverly Hills-i zsarut*, a *Columbo* ismétléseit, meg bármit, amiben játszott Harrison Ford.

Abi számúzi a feltoluló emlékeket. Ha a filmekre és Caroline-ra gondol, felidéződik a hőség is, amely elől nem volt menekvés, meg az állott kaja szagával keveredő, émelyítő testszag. És a fojtogató érzés, amely abból fakadt, hogy ugyanaz a négy fal veszi körül nap mint nap, és nincs hova mennie.

Az ügyeletes szája szólásra nyílik, majd visszacsukódik, aztán lejátszódik ugyanez még egyszer. Abinek eszébe jut a falra szerelt éneklő hal, amelyet nap mint nap látott a kávézóban, ahol dolgozott. Egészen tavaly nyárig, amikor is elolvasta Jhon levelét...

Most merőn nézi a rendőrt, és a fülében cseng a dal, amelyre a fejét ide-oda forgató, tátogó hal rázendített, ha megnyomták rajta a gombot. És a vendégek sajnos szerették nyomkodni azt a hülye gombot.

Az ügyeletes felemeli a kezét, és megtörli kétoldalt a szája szélét.

– Helyet foglalna egy percre, amíg szólok a kollégámnak?

Abi bólint, és már araszol is a műanyag székek felé. Ismét az üvegajtóra szegeződik a tekintete, és az jár a fejében, vajon ott van-e még, figyel-e még a társa? Nagyon szeretné elmondani neki, hogy sikerült. Szeretné látni a mosolyát, és hallani a dicsérő szavakat, amelyek oly ritkán hagyják el a száját.

– Illetve – szólal meg ismét az ügyeletes – talán kényelmesebb lenne, ha a kihallgatóban várakozna.

Azzal eltűnik, majd egy másodperc múlva kinyílik a pult mögötti ajtó, és a rendőr int Abinek, hogy fáradjon oda.

Vajon attól fél, hogy megszököm? Abi száján már-már kiröppen egy ideges kacaj, de végül a torkán akad, és csak a szája rándul meg. Ismét eszébe villan, hogy nincs hova mennie, és a hátizsák rejt minden földi vagyonát. Azaz nyolcvankilenc font hatvanegy pennyt, mert csak ennyi maradt abból, amit a segítőtársától kapott. Ennyi pénz lapul a váltás ruha alatt, meg a kolumbiai útlevelel együtt, amelyet soha többé nem fog használni.

Ha most meghátrálna, és kirohanna az üvegajtón a kipufogógáz szagát hordozó, fagyos szélbe, ugyan mihez kezdene? Hiszen nincs hol laknia, és nyolcvankilenc font hatvanegy pennyvel nem sokra megy. Lehet, hogy ennyiért már ma éjszakára sem kap szobát az innen háromsaroknyira lévő, lepukkant szállóban, ahol olyan vékony a fal, hogy áthallatszik a szomszéd szobából a pornófilm...

Nem! Túl nagy utat tettek meg ahhoz, hogy most visszaforduljon! Megmarkolja hát a zsák két szíját, és követi az ügyeletes rendőrt az épület gyomrába. Nyikorog az edzőcipője alatt a szürke linóleumpadló.

Amióta belépett a rendőrőrsre, most először jut eszébe Sarah és Michael. A szülei... *Vajon mikor szólnak nekik?* Abi torka elszorul, olyannyira, hogy pár másodpercig nem is kap levegőt. Felbőszült bikaként ront rá a gyomorszorító félelem, és a nyomában ott tolong a sok kérdés, amelyekre nincs válasza. Vajon szeretni fogják? Elfogadják? Hisznek neki?